MORMÂNTUL CÃPITANULUI

de **Radu Gyr**

De-aici'nainte, vremea se mãsoarã
cu trudnicile tale oseminte,
si veacul care curge peste tarã
începe din cenusa ta fierbinte.

Mergi printre noi cu sfânta-ti moarte vie,
ne tãmâiezi cu marea ta tãcere...
Mormântul tãu e numai înviere,
prin tine luminãm de vesnicie.

Prin tine bem, setosi, din Mântuire,
prin tine doar, ne-am curãtit de zgurã...
Izvor ne esti si cinã si zidire
si patrafir si cuminecãturã...

Esti azima pe care'n plâns o cere
inima noastrã pururea flãmândã.
Esti drumul nostru cãtre zãri de miere,
esti perna pentru tâmpla fumegândã...

Esti ruga Tãrii pentru biruintã,
mistria noastrã'n aur ferecatã,
dalta de foc înfiptã în credintã...
Mormântul tãu e viata noastrã toatã.

Venim lângã tãrâna ta iubitã,
si umbra ta, prin smirnã si balade,
ne-atinge cu plutirea ei sfintitã
si se preschimbã'n torte si în spade.

Cu duhul tãu -mireasmã de grãdinã-
ne miruim, sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul tãu luminã
si ne spãlãm obrajii de prigoane.

Luãm un pumn de lut din groapa sfântã
si-l punem pe vechi rãni de închisoare;
si rãnile din noi tresar si cântã,
se fac medalii si zâmbesc în soare...

Dar de-or veni, cândva, cu pasi usarnici,
la groapa ta, miseii si viclenii,
si se vor bate'n piept cu pumni fãtarnici,
slãvind lumina sfintelor vedenii,

Mormântul tãu, gemând, sã se ridice
si duhul tãu, tâsnind din vesnicie,
într'un nãpraznic fulger sã despice
pângãritoarea lor nimicnicie!

(Inchisoarea Aiud)

TÃCEM DIN GURÃ

de **Radu Gyr**

Din tot, ne-a mai ramas aieve,
acest zid grav, aceste dreve.
Crunt ferecati in piatra dura
cu pumnii stransi, tacem din gura.

Tacem, parc'am tacea de veacuri
ca niste funduri vechi de lacuri.
Si ferecat in bezna sura,
de mii de ani, tacem din gura.

Ei: ziduri, lanturi, temnicerii,
noi, numai cremenea tacerii.
Ei, biciuri cu batai si ura,
noi, urias inghet pe gura.

Deasupra vremii si genunii,
tacem ca spinii si taciunii.
Tacem ca lama de custura,
tacem mereu, tacem din gura.

Ne linge frigul pe ciolane,
ei, foame, cuie si ciocane
si orice zi e-o muscatura.
Scrasnind din dinti, tacem din gura.

Tacem ca lacatul pe use,
tacem ca focul sub cenuse,
tacem... dar noaptea sub celule,
vuiesc torente nesatule.

Un zgomot bubuie departe,
se darmã parca ziduri sparte
si parca lanturi cad in zgura.
Noi asteptam, tacem din gura.

(Inchisoare Aiud)

INDEMN LA LUPTÃ

de **Radu Gyr**

Nu dor nici luptele pierdute,
nici ranile din piept nu dor,
cum dor acele brate slute
care sa lupte nu mai vor.

Cat inima in piept iti canta
ce'nseamna'n lupta-un brat rapus ?
Ce-ti pasa'n colb de-o spada franta
cand te ridici cu'n steag, mai sus ?

Infrant nu esti atunci cand sangeri,
nici ochii cand in lacrimi ti-s.
Adevaratele infrangeri,
sunt renuntarile la vis.

(Inchisoarea Aiud)

F O A M E A

de **Radu Gyr**

Parca de veacuri, parca de cinci ani
n'am mai pranzit, n'am mai sezut la cina.
Parca de veacuri, parca de cinci ani,
am suge fier, am roade bolovani,
am hãpãi moloz si rogojina.

In foamea noastra vajaie paduri,
se casca mãri, se surpa munti din coame.
In foamea noastra vajaie paduri,
si parca din strabuni sau din scripturi,
dela'nceputul lumii ne e foame.

Ziua pandim cu narile in vant
naluca unui abur de mancare.
Ziua pandim cu narile in vant,
poate din cer, din iad, sau din mormant,
or sa ne-arunce resturi ca la fiare.

In bezna noptii ne visam strigoi,
ca ne-ospatam din cate-un hoit fierbine.
In beza noptii ne visam strigoi,
dar numai moartea rupe halci din noi,
ea singurã infuleca morminte.

(Inchisoarea Aiud)

METANIE

de **Radu Gyr**

Doamne, fa din umilinta
pod de aur, pod inalt.
Si din lacrima, velinta,
ca pe-un pat adanc si cald.

Din lovirile nedrepte,
faguri faca-se si vin.

Din infrangeri, scari si trepte;
din caderi, urcus alpin.

Din otrava pusa'n cana,
fa miresme ce nu pier.
Si din fiecare rana,
o cadelnita spre cer.

Si din orisice dezastru
sau crepuscul stins in piept,
Doamne, fa lastun albastru
si da zambet intelept.

(Inchisoarea Aiud)

INTELEPTUL

de **Radu Gyr**

Nu scuip pe'nfrangerile mele!
Ce-am adorat nu stiu sa ard
si nu ridic in vant obiele
in locul ruptului stindard.

De funia spanzuratorii
dezastrele nu mi le-agat
si nici mandria din victorii
n'o pun sperietoare'n bat.

Cu-aceleasi zambete'ntelepte
imi port si lanturi si cununi
urcand spre soare clare trepte
sau coborand printre furtuni.

Si merg pe-acelas tarm ce suie,
la brat cu prieteni sau vrajmasi,
de-o fi sa-mi bata trupu'n cuie
sau sa-mi presare crini sub pasi.

(Inchisoarea Aiud)

M O R T I I

de **Radu Gyr**

Pe sub fereastra trec sicrie
cu trupuri reci de camarazi;
trecura ieri, trecura azi,
numarul lor cine-l mai stie?

Carutul tras de un ocnas
pe drumul plopilor il duce;
nu sunt nici prapuri si nici cruce
si nici-o vama prin oras.

Nici o logodnica nu plange
in urma mortului uitat,
ci din vazduhu'nvolburat
o pana galbena se frange.

Noi stam la geam, privim in zare
cum falfaie aripa mortii
si ne'ntrebam: pe maine, care
o sa atinga zarul sortii?

(Inchisoarea Aiud)

O F R A N D Ã

de **Radu Gyr**

Din ranile si'nfrangerile noastre
intindem punte noilor destine
o punte de margean peste dezastre,
s'o urce pasii lumii care vine.

Cu orisicare rana care doare,
din orice razvratire mai adanca,
am pus o za pe piepturi viitoare
si-o spada grea in maini ce nu sunt inca.

Iar dacã-am plans, din lacrima maiastra
va creste-o mangaiere de matase
pe care maine unii au s'o lase
la alte frunti ce cresc din fruntea noastra.

Iar daca'n noaptea smarcului si-a roatei
inchidem lanturi, inima si rana,
din daruirea noastra subterana
va creste paine pentru foamea gloatei.

(Inchisoarea Aiud)

INSCRIPTIE PE O FEREASTRÃ

de **Radu Gyr**

Flamand de lume, nesatul de cer,
fereastra grea, stau ceasuri langa tine,
cu brate'ntinse catre tot ce vine,
cu ochii'n lacrimi, catre cate pier.

In zori, cand te deschizi spre infinit,
fereastra, parca aripi ti-ai deschide
si parcã-ai vrea sa zbori spre tari toride,
ducandu-ma, pe aripi rastignit.

Iar in amurg, cand joaca departari
in geamul tau insangerat de soare,
ca aripi mari ce n'au putut zboare,
te'nchizi ranita, peste renuntari.

(Inchisoarea Aiud)

BLESTEMUL AIUDULUI

de **Radu Gyr**

Aiudule, Aiudule,
temnita crunta,

fa-te zaludule
piatra marunta.

Focul mance-te
ca nu te saturi.
Mereu vrei scancete
si bei oftaturi.

Vantul destrama-te
ca nu-ti ajunge
- si'n marea-ti foamete -
mereu vrei sange.

Apele faca-te
ape ca ele,
lacrimi din lacate
plans de zabrele.

Grindina 'ndoaie-te
spele-te ploaie,
lanturi si geamãte
sa ti le'nmoaie.

Aiudule, Aiudule
fiara nauca,
face-te-ai crudule
scrum si naluca.

(Inchisoarea Aiud)

C R E Z U L

de **Radu Gyr**

Puneti-mi lanturi si catuse
sa sune scrasnetul hain
si mii de lacate la use,
eu tot ceiace-am fost raman.

Surpati asupra-mi munti si ape
puteti chiar sa ma spanzurati.

Cu grele, negre tarnacoape,
credinta nu mi-o sfaramati.

Tarati-ma de vreti sub santuri
si ingropati-mi trupul stins.
Eu sorb ca Fat-Frumos, din lanturi
puteri adanci de neinvins.

Puteti sa napustiti tot iadul
ca sa ma franga pana'n miez.
Eu stau in viscole ca bradul
si tare, tare ca un crez.

(Inchisoarea Aiud)

VOI N'ATI FOST CU NOI IN CELULE

de **Radu Gyr**

Voi n'ati fost cu noi in celule
sa stiti ce e viata de bezne,
sub ghiare de fiara, cu guri nesatule,
voi nu stiti ce-i omul cand prinde sa urle,
strivit de catuse la glezne.

Voi n'ati plans in palme, fierbinte,
strapunsi de cutitul tradarii.
Sub cer fara stele, in drum spre morminte,
voi n'ati dus povara durerilor sfinte
spre slava si binele tarii.

In cantec cu noi laolalta
trecand printre umbre peretii,
voi n'ati cunoscut frumusetea inalta
cum dorul irumpe, cum inima salta
gonind dupa harfele vietii.

Ce-i munca de brate plapande,
ce-i jugul, ce-i ranjet de monstru,
cum scartie osul cand frigul patrunde,

ce-i foamea, ce-i setea, voi n'aveti de unde
sa spuneti aproapelui vostru.

Voi nu stiti in crunta 'nchisoare
cum minte speranta si visul,
cand usile grele se'nchid in zavoare,
si'n teama de groaznica lui inclestare
pe sine se vinde invinsul.

Ati stat la ospete'ncarcate
gonind dupa fast si orgoliu,
nici mila de noi si nici dor, nici dreptate,
nici candela-aprinsa si nici libertate,
doar ghimpii imensului doliu.

Asa sunteti toti cei ce credeti
ca pumnul e singura faima.
Fatarnici la cuget, pe-alaturi ne treceti,
cand noi cu obraji ca pamantul si vineti,
gustam din osanda si spaima.

Cand portile sparge-se-or toate
si mortii vor prinde sa urle,
cand lanturi si ziduri cadea-vor sfaramate,
voi nu stiti ce'nseamna'nvierea din moarte,
caci n'ati fost cu noi in celule.

(Inchisoarea Aiud)

VECINUL CARE-A MURIT

de **Radu Gyr**

In celula de alaturi a murit alaltaieri unul.
Era un vietas ofticos.
Tusea-i sunase mai neagra de cum e ceaunul,
si-o noapte-a varsat sange pe jos.

Sta zugravit cu vapsele sarace - sfant pe sindrila -
cand lacatu'n zori a svacnit.
Amar, inlemnise obrazul in crancena sila.
Gardianul asa l-a gasit.

Au venit alti doi paznici, tragind mohorati din tigara,
si'ntr'o patura rupta l-au pus.
Mana-i curgea ca o zdreanta din uniforma-i murdara,
si ei l-au luat si l-au dus.

Galbeni, de dupa zabrele pandeau, tacuti, osanditii
cum lesul afara e scos.
Pe gardieni si pe mort ploua vanat, dupa traditii,
vanat, taraganat si cleios...

In celula de alaturi a murit alaltaieri unul.
L-au luat si l-au dus de la noi...
Dar, noaptea, cand plosnita suge si luna e ca tutunul,
ocnasul mort a venit inapoi.

Mi-a venit la vizeta cu pasii de frunze: - Hai, frate.
Am sarit de pe scandura mea.
Obrazul si ochii-i luceau de fericiri dilatate,
si putreda-i gura zambea.

-Hai, frate, mi-a spus, si-un freamat parca-l batea intr'o dunga.
M'asteapta afar' un landou.
Deasupra temnitei m'am plimbat cat e noaptea de lunga,
si plec cu landoul din nou.

Nu, nu m'au ros niciodata oftica, foamea, paduchii,
in stele am grajd de aur curat.
Landoul meu are ocale de-azur pe roate, pe muchii,
noaptea'n celula mi l-am lucrat.

Vecine, vazduhul ne cheama vibrind din vechi violoncele.
Vezi Calea Laptelui, sus, peste noi?
E drumul ocnasilor: uite, i-am intalnit printre stele
din lanturi sunind, in convoi.

Vino cu mine. Din rogojina fa-ti verde trasura.
Sunt paturi albe sus, si sunt paini.
Ne-asteapta'n luceafar Iisus, cu lapte cald si prescura
si-un pahar plin cu lacrimi, in maini.

(Inchisoarea Aiud)

DÃ-MI CHIPUL TÃU

de **Radu Gyr**

Da-mi chipul tau, granit senin,
da-mi duhul tau, senina iarba,
in ne'mpacatul meu destin
nici un tumult sa nu mai fiarba!

Sa nu mai spumege in piept,
sub indoieli ori sub blesteme,
nici cate'n pofta mea le-astept,
nici cate spaima mea le teme.

Vreau taina nestiintei reci
si-a nepasarii voastre, unde,
cu negrul zbor de lilieci,
nici o'ndoiala nu patrunde.

Granit, da-mi neclintirea din
dumnezeiasca-ti impietrire,
pentru-o lumina fara chin
si-o moarte fara rastignire!

Vreau, iarba, 'ntelepciunea ta
de-a nu-ti aduce'n veci aminte,
vreau harul tau de-a infrunta
fãr' a privi nimic 'nainte.

Sa cresc in timp si infinit
din duhul tau, senina iarba,
din duhul tau, senin granit,
in fericirea voastra oarba.

(Inchisoarea Aiud)

IMN MORTILOR

de **Radu Gyr**

Morminte dragi, lumina vie,
sporite'ntr'una an de an,
noi v'auzim curgand sub glie,
ca un suvoi subpamantean!

Ati luminat cu jertfe sfinte
pamantul, pana'n temelii,
caci arde tara de morminte,
cum arde cerul de faclii.

Ascunse'n lut, ca o comoara,
morminte vechi, morminte noi,
de vi se pierde urma'n tara,
va regasim mereu in noi!

De vi s'au smuls si flori si cruce
si daca locul, nu vi-l stim,
tot gandul nostru'n el v'aduce,
ingenuncheri de heruvim.

Morti sfinti in temniti si prigoane.
Morti sfinti in lupte si furtuni,
noi am facut din voi icoane,
si va purtam pe frunti cununi.

Nu plangem lacrima de sange,
ci ne mandrim cu-atati eroi.
Nu! Neamul nostru nu va plange,
ci se cumineca prin voi.

(Inchisoarea Aiud)

A MAI MURIT INCĂ UNUL

de **Radu Gyr**

A mai murit inca unul -
cu foamea pe fata,
cu ochii de ceata,
cu maini ca tutunul.

A mai murit inca unul
din nemernica gloata
care pe rand se gata,
Unul cate unul.

Trei, sase, opt, zece ...
A mai murit un misel.
Ce bine de el
ca-i liber sa plece!

Azi n'o sa-l mai friga
in vise de fiere
nici trup de muiere
si nici mamaliga.

Ah, Domnul, prea-bunul,
il mangaie foarte.
Tovarasi de moarte,
poftim inca unul!

Lasati-l sa plece!
Nu spuneti o vorba!
Ne lasa o ciorba
si-o paine rece.

(Inchisoarea Aiud)

CIMITIRUL DETINUTILOR

de **Radu Gyr**

Alaturi de temnita, pe-o rana, pe-o coasta,
cimitirul nostru tace, adasta,
asteapta sicrie sarace
cu numar de smoala scris pe capace...

Cimitir fara iarba, doar huma
ocolit ca o molima neagra de ciuma,
cimitir fara poveste
unde nu'ngenuncheaza neveste,

unde mame nu plang,
unde nu s'aud lacrimi de tane.

Crucile strambe si schioape
vrura sa fuga, sa scape,
dar numai o clipa rebele
- parca somate de sentinele -
au stat... s'au supus,
au ridicat mainile in sus...

Uite, gardianul le pune in fiare
pentru incercare de evadare!
Cat este ziua de lunga,
vantul le numara'n dunga:
cinci, zece, treizeci, toate la fel.
Toti detinutii prezenti la apel,
toti aliniati pe tapsan
ca la inspectia domnului Prim-Gardian.

Cat este seara si umbra,
cimitirul tainelor umbla.
Cat este noaptea de'nalta,
cimitirul tainelor tresalta.
Cand luna iese pe coame,
crucilor parca le e foame,
si in gropi de namol, osanditii,
flamanzii, lihnitii, truditii,
cu bratele'ntinse spre luna
cer paine calda si buna...

Cand stelele cad fumegande,
crucile's haite flamande
si gropile soptesc intre ele in soapte:
-Hei, maine sau poimaine noapte,
poate-or sosi sa scrasneasca'n noroi
si cinci sute treizeci si doi*)
sau opt sute sapte*)...

(Inchisoarea Aiud)

*) 532 *(numãrul de încarcerare al lui Radu Gyr);*
*) 807 *(numãrul de încarcerare al Printului Alexandru Ghica).*

P O V E S T E

de RADU GYR

Am avut un copil si-o nevastã
Acum o sutã, o mie de ani.
Auziti pãianjeni? Auziti sobolani?
Am avut un copil si-o nevastã.

Când a fost fericirea aceea
cu chipuri pãmântesti diafane?
Innecuri, sfârsituri de lumi, uragane,
mi-au smuls din viatã odrasla, femeia.

Au trecut o sutã cinci sute de ani,
s'au rupt muntii si-au crescut bozii.
Rareori ca dinamita fac explozii,
amintirile ascunse prin bolovani.

Si în tãcerea lor scurt detunatã
un chip îmi zâmbeste si coase.
Din pat, douã mâini mici, somnoroase,
întinse, parcã mã fulgerã: "-Tatã!"

Aicea nu-mi spune nimeni pe nume,
Trec sutele de ani la'ntâmplare.
Aicea sunt: mã ãla, un oarecare,
apoi cad iarãsi în bezne postume.

Dar ce-i? S'a rupt cerul? E mort Dumnezeu?
Si suntem numai trei din toate ?
Viata-i de scrum si am rãmas în cetate
doar noi: vesnicia, celula si eu!...

De-as zãri mãcar o frânturã de stea!
Ce fiarã-i vesnicia, ce fiarã!
I-as cere sã-mi dea un capãt de sfoarã
si de milenii sã mã spânzur cu ea.

LEAGÃN FÃRÃ CÂNTEC
de RADU GYR

Nani, puiul mamii, nu mai sunt
cântece de leagãn pe pãmânt.
Basmele pe care nu le spun
au murit sub uruit de tun.

Au murit sub tancuri, de un veac,
soarele si luna în cerdac.
Nu te-alintã soapta nimãnui
si nici lapte'n tâta mamei nu-i.

Cãci pe lumea asta n'au rãmas
decât vânturi cu suspin în gals,
foamea ta în albia de tanc,
plânsul mamei cu blestem adânc

si scrâsnirea lantului zãlud
prins de glezna tatii la Aiud.
Nani, puiul mamii, nu mai sunt
cântece de leagãn pe pãmânt.

BALADÃ
de RADU GYR

Rãmas bun, de-acum, frãtan de cruce.
Vei porni spre tara ta de lut.
Eu prin sãbiile zãrii mã voi duce,
Vânturi mari sã-mi iasã la rãscruce,
sã-mi dea apa lor amarã de bãut.

Dacã într'o zi o sã se vadã
vultur de argint pe cer lucind,
scoate-ti straiul tãu de nun din ladã,
pune-ti zãrile la coapsã ca o spadã
si sã vii la nunta-mi de zapadã,
în Dumineca-mi albã de argint.

Pajuri negre însã de-or sã sboare,
sã'ntelegi cã ochii mi-au furat
sã mi-i ducã'n stele rotitoare,
si cã fruntea mea, rãpitã'n ghiare,
peste vârfuri de pãduri tot mai rãsare,
ca un ciob de lunã 'nsângerat.

ISUS IN CELULÃ

de Radu Gyr

Azi noapte Iisus mi-a intrat în celulã.
O, ce trist si ce'nalt pãrea Crist !
Luna venea dupã El, în celulã
si-L facea mai înalt si mai trist.

Mâinile Lui pãreau crini pe morminte,
ochii adânci ca niste pãduri.
Luna-L bãtea cu argint pe vestminte
argintându-I pe mâini vechi spãrturi.

Uimit am sãrit de sub pãtura surã :
- De unde vii, Doamne, din ce veac ?
Iisus a dus lin un deget la gurã
si mi-a fãcut semn ca sã tac.

S'a asezat lângã mine pe rogojinã :
- Pune-mi pe rãni mâna ta !
Pe glezne-avea urme de cuie si ruginã
parcã purtase lanturi cândva.

Oftând si-a întins truditele oase
pe rogojina mea cu libãrci.
Luna lumina, dar zãbrelele groase
lungeau pe zãpada Lui, vãrgi.

Pãrea celula munte, pãrea cãpãtânã
si misunau pãduchi si guzgani.
Am simtit cum îmi cade capul pe mânã
si-am adormit o mie de ani...

Când m-am desteptat din afunda genunã,
miroseau paiele a trandafiri.
Eram în celulã si era lunã,
numai Iisus nu era nicãiri...

Am întins bratele, nimeni, tãcere.
Am intrebat zidul : nici un rãspuns !
Doar razele reci, ascutite'n unghere,
cu sulita lor m'au strãpuns...

- Unde esti, Doamne ? Am urlat la zãbrele .
Din lunã venea fum de cãtui...
M-am pipãit... si pe mâinile mele,
am gãsit urmele cuielor Lui.

CÂNTEC DE LEAGÃN

Dormi copilul mamii, nani, nani,
a plecat si ultimul lãstun.
Ruginirã plopii si tufanii
si din temnita ce-i surpã anii,
nu s'a mai întors tãticul bun.

Dormi copilul mamii, toamna plânge
dezgolindu-si umãrul rãnit.
Cade frunza, cade si se frânge,
orice frunzã-i lacrimã de sânge
si tãticul nu a mai venit.

Nani, nani, mâini de crin plãpânde,
la fereastrã pãsãri plâng si ploi.
Lupii beznelor rânjesc la pânde,
Tara-i toatã temnite flãmânde
si tãticu-i dus de lângã noi.

Nani, nani, tata nu mai vine,
maica stã cu sufletul rãpus.
Cine sã-ti mai spuie basmul, cine
sã-ti sãrute pleoapele senine?
Maica plânge si tãticu-i dus.

L-au svârlit în temnitã dusmanii
pentru sfânta-i lege din strãbuni.
Or sã-i ningã peste tâmple anii,
sã cresti mare, puiul mamii, nani,
Neamul si pãrintii sã-ti rãzbuni.

Radu Gyr (închisoarea Aiud)

RIDICÃ-TE GHEORGHE, RIDICÃ-TE IOANE!

Nu pentru-o lopatã de rumenã pâine,
nu pentru pãtule, nu pentru pogoane,
ci pentru vãzduhul tãu liber de mâine,
ridicã-te Gheorghe, ridicã-te Ioane!

Pentru sângele neamului tãu curs prin santuri,
pentru cântecul tãu tintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tãu, pus în lanturi,
ridicã-te Gheorghe, ridicã-te Ioane!

Nu pentru mânia scrâsnitã'n mãsele,
ci ca s'aduni chiuind pe tãpsane
o claie de cer si-o cãciula de stele,
ridicã-te Gheorghe, ridicã-te Ioane!

Asa, ca sã bei libertatea din ciuturi
si'n ea sã te-afunzi ca un cer în bulboane
si zarzãrii ei peste tine sã-i scuturi,
ridicã-te Gheorghe, ridicã-te Ioane!

Asa, ca sã-ti pui tot sãrutul fierbinte,
pe praguri, pe prispe, pe usi, pe icoane,
pe toate ce slobote-ti ies înainte,
ridicã-te Gheorghe, ridicã-te Ioane!

Ridicã-te Gheorghe pe lanturi si funii!
Ridicã-te Ioane pe sfinte ciolane!
Si sus, ca lumina din urma furtunii,
ridicã-te Gheorghe, ridicã-te Ioane!...

Radu Gyr (închisoarea Aiud)

O, BRAD FRUMOS...

O, brad frumos, ce sfânt pãreai
în altã sãrbãtoare.
Mã vãd copil cu pãr bãlai
si ochii de cicoare.
Revãd un scump si drag cãmin
si chipul mamei sfinte,
imagini de Crãciun senin
mi-apar si azi în minte.

Un brad cu daruri si lumini
în amintiri s'aratã.
In vis zâmbeste ca un crin
copilul de-altãdatã.
Intregul cer era deschis
deasupra fruntii mele.
Azi strâng doar pulbere de vis
si numai scrum din stele.

Copil bãlai, Crãciun si brad
s'au stins în alte zile.
Azi numai lacrimile cad,
pe'ngãlbenite file...
Azi nu mai vine Mos Crãciun
cu barba-i jucause,
ci doar tristetile mi-adun
sã-mi plângã lângã use...

In bezna temnitei mã frâng
sub grele lespezi mute,
si'mpovãrat de doruri plâng
pe amintiri pierdute.
Omãtul spulberat de vânt
se cerne prin zãbrele
si-mi pare temnita mormânt
al tineretii mele...

Radu Gyr (închisoarea Aiud)

http://www.miscarea.net/poeti2.htm